

svært ved at gøre mig fortrolig med — det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) sagde, det var et smukt Arbejde, og det er det ogsaa. Jeg sagde i Folketinget, og jeg gentager det her, at sjældent er et Lovforslag blevet bedre forberedt og foreligger mere oplyst end det, vi her beskæftiger os med. Det er ikke alt, men det er heller ikke intet, det er noget. Det ærede Medlem vil gøre det endnu mindre; jeg beder dog det høje Ting om at være med til at fremme det i saa høj Grad som muligt i Overensstemmelse med denne dygtige Indstilling fra dette lovmæssige Udvalg.

Hauch: Naar den højtærede Socialminister nu overfor dette høje Tings Medlemmer henviste til, at mit Parti, formentlig ogsaa det konservative Folkeparti, siger, at „vi“, det vil sige Socialdemokraterne, ser anderledes ud, end de Herrer troede, vi er slet ikke saadan, som de Herrer troede — ja, saa er det meget muligt, at den højtærede Minister har Ret. Vi troede nemlig, at hvad det ærede Socialdemokrati sagde, den Gang det var i Opposition, var rigtigt. Det er muligt, at der er lidt i Vejen i saa Henseende, og det vil formentlig ogsaa gaa op for nogle af den højtærede Ministers egne Vælgere. Maa jeg i den Forbindelse gøre opmærksom paa et andet bemærkelsesværdigt politisk Forhold. Nu staar den højtærede Socialminister her og siger: Forlig, Forlig, man skal gaa paa Forlig om Tingene og se at faa noget ud af dem. Men maa jeg spørge: Hvem har larmet imod Taleren om at gaa paa Forlig mere end den høje Regering, da den i sin Tid var i Opposition? Nej, det er netop det, der er i Vejen, at Fortiden vender sig imod de Herrer, vender sig imod dem med det tunge Ansvar.

Nu sagde den højtærede Socialminister noget meget morsomt om Bjerget og Musen. Ja, men det er den højtærede Minister, der har gjort den lille søde Mus, om jeg maa bruge det Udtryk, fra Arbejdsudvalget til det store Bjerg, og ganske uberettiget; det var den højtærede Socialminister, der sagde til Pressen, at her kom man med noget umaadeligt stort, som hele Landet skulde se paa. Saadan noget bør man ikke gøre, det er skadeligt. Jeg har nu ligefrem faaet at vide af den højtærede Socialminister, at jeg skal give ham gode Raad, og det skal ikke komme til at mangle derpaa i Fremtiden, for jeg skønner nok, at den højtærede Minister virkelig trænger til dem. Det ser jeg paa dette Interviewforsøg, og jeg ser det ogsaa paa andre Ting. Jeg vil blot berøve den højtærede Socialminister den Glæde,

den Tilfredsstillelse, han fandt i, at jeg, som han troede, modtog Diæter i Arbejdsudvalget. Jeg har aldrig i de Aar, jeg har siddet i Arbejdsudvalget, modtaget en Øre i Diæter; men det kan godt være, at jeg efter dette skal til at tage imod saadanne, idet der jo nemlig foreligger den Mulighed, at den højtærede Socialminister kan faa Brug for mig i Fremtiden som en af dem, der skal give gode Raad i vanskelige Situationer. Maa jeg i den Forbindelse blot sige: Det havde ikke været af Vejen, om den højtærede Minister havde spurgt mig lidt til Raads, før han indbød Pressen og stillede denne Sag op som noget, hele Verden skulde beskue og forundre sig over.

Schovelin: Maa jeg blot sige til den ærede sidste Taler, at skal han virkelig ind paa at give det høje Ministerium Raad, bør han ogsaa tage imod Diæter, thi gode Raad skal være dyre.

Jeg skal i øvrigt ikke fordybe mig i Lavsvæsenets Historie. Jeg tror ikke, at Domkirkerne frelser det i den Episode af Lavsvæsenets Liv, som jeg talte om før, og som efter min Mening svarer til Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationernes Stilling i Øjeblikket, nemlig hvor de ligger som et Net over Samfundet og spærrer det frie Initiativ, den frie personlige Individualitets Udfoldelse, fuldstændig inde. Det interesserede mig i høj Grad at høre den højtærede Socialminister tale om, hvorledes Socialdemokratiet eller, for at vælge det rette Udtryk, hvorledes Fagorganisationerne gennem disse halvhundrede Aar har gaaet igennem — læg nu Mærke til det — Nederlag og Sejre. Nu har jeg læst „Social-Demokraten“ i alle disse 50 Aar og set hver eneste Arbejdskonflikt omtalt, men jeg har aldrig nogen Sinde i dette Organ set, at der har været Tale om Nederlag. Jeg har altid kun set Tale om Sejre. Nu hører jeg den mest kompetente Mand fra den Side, som man kan finde, staa op og sige: Vi er gaaet gennem Nederlag og Sejre. Ja, men saa maa jo „Social-Demokraten“ af og til have fuldstændig torvansket, hvad der faktisk er sket, for der var aldrig Tale om Nederlag. Det maa være yndigt at være Socialdemokrat og læse „Social-Demokraten“, naar man der kun gaar fra Sejr til Sejr. Nu faar vi imidlertid at vide, at det i Virkeligheden gaar dem som alle andre Mennesker: af og til — sjældnere maaske — Sejre, men det ene Nederlag efter det andet. Dette ønsker jeg dog at slaa fast ved denne Lejlighed.

Jeg vil dernæst gerne i Tilslutning til